

Penge, der indkom ved de slesvigiske Intrader, saa var den danske Rigsdags Votum aldeles illuforisk. Dette sidste Tilfælde troer jeg nu er saa iøinesaldende, at derom ikke kan være nogen Tvivl; men, hvad der forekommer mig maa være særdeles vigtigt for den danske Rigsdag, inden den gaaer ind paa at votere nogen Udgift — og jeg troer ogsaa, at den ærede Ordfører nu vil være enig med mig deri, efterat Finansministeren har erklæret Spørgsmaalet for tvivlsomt —, det er, at faae en bestemt Udtalelse om, hvorvidt Ministeriet vil ansee sig berettiget til, naar Rigsdagen har nægtet en vis Udgift, ikke desto mindre at supplere det, Rigsdagen har nægtet, ved Intraderne fra Slesvig. Det forekommer mig, at der har været givet en Hentydning til, at Intraderne fra Slesvig skulde bruges til at dække det Deficit, som efter Finansloven opstaaer for det kommende Aar. Men der er saameget mere Grund til at faae dette Spørgsmaal klart og bestemt afgjort, som det er vist, at der i tidligere Forhandlinger er forekommet Noget, som synes at tyde paa, at Ministeriet dog i enkelte Tilfælde vil ansee sig berettiget til at supplere, hvad der nægtes af Rigsdagen, ved Intraderne fra Slesvig, idet man seer af Folkethingstidenden, at Ministeriet har udtalt sig om, at der for Krigsministeriets Vedkommende Intet var begjært til Udgifter, hidrørende fra det i Slesvig stationerede Troppeskorps, da det, som behøvedes dertil udover det i Finansloven Bevilgede, vilde blive afholdt ved Hertugdømmets Intrader. Da Sagen nu staaer saaledes, som den staaer, og der har viist sig en saa mærkelig Uoverensstemmelse mellem Finansministeren og Ordføreren, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig i høieste Grad vigtigt, at man bestemt faaer afgjort, hvorledes Ministeriet opfatter dette Spørgsmaal, inden Thinget indlader sig paa at votere nogen Udgiftssum.

Finansministeren: Mine tidligere Udtalelser ere bestemte nok, men jeg skal ikke desto mindre gjentage dem. Det er ikke berettiget, naar den sidste ærede Taler af mine Ytringer, som han citerede, vilde ulede, at Ministeriet skulde ansee sig berettiget til at afholde Udgifter, som vare nægtede af Rigsdagen.

Dette indeholdes ikke i de citerede Udtalelser af mig, og kan heller ikke deraf udledes. Her er ikke blot Tale om et Overskud fra Slesvig, men ogsaa om Overskud fra Lauenborg og eventuelt fra Holsteen, hvilket ogsaa fremgaaer saavel af mit Foredrag ved Forelæggelsen af Finansloven som af mine Ytringer ved andre Leiligheder. Naar det skal udtrykkes paa en almindelig Maade, hvorledes Ministeriet opfatter sin Stilling til den for en enkelt Deel af det samlede danske Monarchie vedtagne Finanslov, da kan Ministeriet ikke gjøre dette bestemtere end saaledes, som jeg ved en anden Leilighed har havt den Ære at udtale, hvilket vil findes i Forhandlingerne om en Tillægsbevilling for indeværende Aar, der nu befinder sig paa et andet Stadium. Min Udtalelse gik ud paa, at saadanne Udgifter, som vedkomme de respective Conti paa Finansloven, anseer Ministeriet sig ikke berettiget til at afholde, uden efter en Tillægsbevilling, naar de overskrive de Contis Beløb, som ere opførte. Saadanne Udgifter derimod, der vedkomme enten en enkelt eller flere af de paa Rigsdagen ikke repræsenterede Landsdele, og som ikke kunne siges at referere sig til nogen bestemt Konto paa Finansloven, dem anseer Ministeriet sig berettiget til at afholde uden Tillægsbevilling, og det føler sig forpligtet til at modsætte sig, at saadanne Udgifters Bevilling inddrages under den danske Finanslov. Nu indrømmer jeg meget gjerne, at der kan tænkes Tilfælde, hvor dette kan blive tvivlsomt i sin praktiske Anvendelse, og man kan tænke sig, at Regjeringen kan komme i det Tilfælde, senere at maatte gjøre Noget til Gjenstand for en Tillægsbevilling, som det oprindeligt ikke troede dertil var egnet; men dette maa overlades til Regjeringens eget Ansvar at ordne. Man skal ikke, for at faae en tydelig og skarp Grændse i en Sag, som endnu for Diebliffet ikke lader sig klare, stille et saadant Undringsforslag som det foreliggende, der kan føre til de allerstørste Vanstueligheder; thi Regjeringen kan ikke gaae ind paa, at der bevilges Noget for Landsdeles Vedkommende, med disses udtrykkelige Nævnelse i Finansloven, saalænge de ikke ere repræsenterede paa den danske Rigsdag.